

Mejam čuvar na zlomu naših sil
dehtel po slavi nisi ne obresti,
le dvom je kljuval, trle so bolesi,
a Ti, poln jasne vere, si gradil.

Besede materine sladki glas,
da zagrenela so nam gesla tuja,
iz srcá smo Ti srkali njen kras.

Ti bil si nam, kar je valovom struja
in sémenom, da poženo se v klas,
ljubeči pramen, ki od smrti vzbuja.

P E S N I K

J A N K O G L A S E R

Otonu Župančiču.

Sam, prerók,
sredi nas stoji —
kakor stolp visok
radio-postaje:
v molk zastrt drhti,
na vse kraje,
v vse strani
melodije v svet oddaje,
grom, šepet in vrisk in jok —
kakor stolp visok
radio-postaje.

Bogve kómu jih pošilja,
bogve kdo v srce jih svoje
— uglašéno — ulovi.
Tisoč dušam jih pošilja:
vsem — brez cilja;

v nepoznano daljo poje:
v vse strani!...

O, razpni
svojega srca anteno,
trepetaje mrežo njeno
zvoku tajnemu nastavi
tudi ti!

Naj pojoč te spreleti
čudežni, neznani tok
— vrisk in jok —

od njegà poslan v daljavi,
ki — prerók —
melodije svetu daje:
kakor radio-postaje
stolp visok!

S P O K O R N I C A

S T A N O K O S O V E L

Kakor v prognanstvu tu mrzlo je in temno,
kakor pod zemljo je pusto in žalostno,
žejno tolažbe.

Kakor se vrača brezdomec poln smrtnih ran,
strt od udarcev usode, bolan, bolan
v srcu od dražbe —